

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 16/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 917

“PHẬT BỒ TÁT CHỈ GIÚP CHÚNG TA ĐIỀM HÓA MÀ THÔI!”

Phật Bồ Tát chỉ giúp chúng ta điềm hóa mà thôi. “*Điềm hóa*” có nghĩa là chỉ điềm, giáo huấn chúng ta, nhắc nhở chúng ta. Nếu chúng ta có thể tiếp nhận thì chúng ta có thể tỉnh ngộ và chứng ngộ. Ai cũng mong muốn lìa khổ được vui nhưng đó chỉ là quả báo. Nguyên nhân của đau khổ là “*mê hoặc điên đảo*”, từ “*mê hoặc điên đảo*” mà tạo tác ra vô lượng, vô biên tội. Vì “*mê hoặc điên đảo*” nên chúng ta không hề nhận ra được lỗi lầm của mình. Đôi khi chúng ta sai phạm đến mức nghiêm trọng nhưng chúng ta “*bất tri bất giác*” như một người nộm, như người gỗ, không biết mình đang làm việc sai phạm.

Phật nói: “*Nhân của đau khổ chính là mê hoặc điên đảo, lìa khổ được vui đó là quả báo*”. Thí dụ chúng ta muốn sống một cuộc sống hòa bình với tất cả mọi người, hòa bình với hoàn cảnh tự nhiên, hòa bình với thiên địa quý thần. Muốn có “*bình*” thì chúng ta phải “*hòa*”, hòa bình, hòa thuận với tất cả đại chúng. Không có “*hòa*” thì không thể có “*bình*”. Tất cả đều phải có nhân rồi mới có quả. Nhưng người thế gian rất thích “*vô công hưởng lộc*”, không tạo nhân nhưng muốn có quả. Nếu không tạo “*nhân*” mà muốn hưởng “*quả*” thì không thể có được.

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: “*Ngay đến Phật Bồ Tát quyền năng tối thượng của các Ngài cũng chỉ là điềm hóa, giáo huấn, khải thị cho chúng ta*”. Nếu chúng ta không tự mình cố gắng thì Phật Bồ Tát cũng không thể giúp chúng ta vượt qua được bến bờ đau khổ. Cùng một đạo lý như vậy, cho dù người Thầy tài ba ở mức độ nào đi chăng nữa nhưng nếu học trò không chịu tiếp nhận, không chịu cải đổi, không chịu cố gắng thì người Thầy cũng không thể nào giúp được.

Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, Ngài A-Nan là bậc trí tuệ đệ nhất nhưng vẫn chưa thể chứng ngộ, khi Phật nhập Niết Bàn thì Ngài A-Nan vẫn là phàm phu. Ngài A-Nan luôn ở bên Phật, có thể nhớ tất cả những pháp hội nhưng Ngài vẫn là một phàm phu. Phàm phu thì không thể thoát được sinh tử, không thể ra được ba cõi. Cho nên người tu học Phật, người học theo đạo Thánh Hiền cũng đều phải làm từ nơi chính mình, nhưng phải làm đúng nguyên lý nguyên tắc, phải y giáo phụng hành chứ không được tự ý thêm bớt theo ý của riêng mình. Có rất nhiều người chỉ vì tự ý thêm một chút, bớt một chút mà không có thành tựu, còn dẫn đến sai lầm. Chúng ta thêm một chút, bớt một chút là do tâm ngạo mạn, tâm bất kính của chúng ta.

Từ ngày tiếp nhận Phật pháp, tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, chúng ta có y giáo phụng hành không? Chính vì chúng ta không y giáo phụng hành, chính sự thêm một chút, bớt một chút đã hại chúng ta nhiều đời nhiều kiếp. Nếu đời này chúng ta vẫn tiếp tục như vậy thì vẫn tiếp tục trôi lăn trong sinh tử, ngay trong cuộc sống hiện tại, chúng ta vẫn phiền não khổ đau. Từ đó chúng ta lại sinh ra nghi ngờ đối với Phật Bồ Tát, rất nhiều người hiện tại có tâm cảnh này. Họ nghĩ rằng nghi ngờ đối với Thầy của mình là chuyện bình thường.

Hàng ngày chúng ta nghe pháp, nếu chúng ta vừa nghe pháp của Hòa Thượng vừa nghe pháp của người khác thì chúng ta học tập có chuyên nhất không? Tôi hỏi một người có nghe pháp không thì họ nói rằng họ có nghe pháp rồi họ kể ra một danh sách tên những người giảng. Họ nghe rất nhiều người giảng cho nên tâm ý vẫn bao chao, hành vi vẫn thô tháo, việc làm vẫn rất mờ nhạt.

Gần 20 năm qua, bản thân tôi chỉ nghe, chỉ dịch, chỉ đọc sách của Hòa Thượng Tịnh Không, ngoài ra tôi không tiếp nhận, nếu có thì tôi cũng tặng cho người khác. Trước đây tôi có rất nhiều Kinh, tôi có cả một bộ “Đại Tạng Kinh” 120 quyển, bộ “Đại Bát Nhã”, bộ “Đại Hoa Nghiêm” nhưng tôi đã tặng hết cho mọi người. Một bộ “Đại Tạng Kinh” cũng có giá hơn 100 triệu trong tủ sách của tôi bây giờ chỉ là sách liên quan đến Hòa Thượng Tịnh Không, liên quan đến ngài Lý Bình Nam, liên quan đến Tịnh Độ.

Rất nhiều người học Phật chúng ta tu tập nhưng không tiến bộ. Trong đời nhân xử thế tiếp vật hàng ngày chúng ta luôn gặp chướng ngại, gặp việc thì không biết cách xử lý vì tâm của chúng ta không có Định. Nếu tâm của chúng ta có Định thì mọi thứ tường tận rõ ràng. Chúng ta luôn coi Phật Bồ Tát như những vị Thần tối cao có thể ban phước giáng họa, để cầu xin mong Ngài thương xót giúp đỡ. Chúng ta không tiếp nhận giáo huấn của các Ngài và không y giáo phụng hành.

Phật dạy chúng ta: “**Như thị nhân, như thị quả**”. Nhân như thế nào thì chắc chắn quả sẽ như thế đó. Đây là một đạo lý rất rõ ràng, thực tế, không hề có một chút mơ hồ. Nếu muốn có quả ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải tạo nhân như thế nào? Muốn ở cõi Trời làm Thiên Nhân thì phải tu nhân như thế nào? Muốn ở thế gian làm người đại quý, đại phú, nhiều tiền của, địa vị cao thì phải tu nhân thế nào? Hòa Thượng nhắc chúng ta: “**Phật Bồ Tát chỉ giúp chúng ta điễn hóa mà thôi. Các Ngài không thể ban cho chúng ta sự an lành hay ban cho chúng ta một quả vị**”.

Hòa Thượng từng nhắc chúng ta: “**Tự tác, tự thọ**”. Có nhiều người gặp đau khổ, cuộc sống nhiều bất trắc, công việc không thuận lợi, sức khỏe không có, xung quanh mọi người đều ốm đau bệnh tật. Tất cả đều là “**tự tác, tự thọ**”, tự làm tự chịu. Phật dạy: “**Y báo tùy theo chánh báo chuyển**”. Hoàn cảnh xung quanh chúng ta là “**y báo**”, tâm của chúng ta là “**chánh báo**”. Nếu nội tâm của chúng ta đủ mạnh thì có thể thay đổi được hoàn cảnh, như Phật nói là “**cảnh tùy tâm chuyển**”, chứ không phải là “**tâm tùy cảnh chuyển**”. Những người mới nghe thì thấy rất khó nhưng chúng ta y theo nguyên lý nguyên tắc mà làm thì sẽ được. Ví dụ chúng ta muốn ăn ngô thì phải trồng ngô, gieo hạt ngô đúng cách, phải bỏ công tưới tẩm, săn sóc

từng ngày. Sau 1 tháng 10 ngày thì cây ngô kết thành trái. Chúng ta muốn cuộc sống an vui thì đừng làm cho người khác đau khổ. Chúng ta gây phiền cho người thì người sẽ gây phiền cho chúng ta.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, tại sao lúc nào chúng con cũng thấy Ngài cười, không bao giờ thấy Ngài buồn?”*. Hòa Thượng nói: *“Cả cuộc đời này, tôi không bao giờ có ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần”*. Lúc nào Ngài cũng cười, đây là kết quả. *“Nhân”* là suốt cuộc đời Ngài không bao giờ nghĩ đến hưởng thụ năm dục sáu trần.

Người ta nhìn thấy *“quả”* thì ngưỡng mộ. Nếu có ý niệm hưởng thụ mà không được thỏa mãn *“tài sắc danh thực thù”* thì chúng ta sẽ bị phiền não. Đây là năm thứ chính, phía sau *“tài, sắc, danh, thực, thù”* còn rất nhiều thứ khác.

Chúng ta nghe đến sự *“liạ khổ được vui”* thì ai cũng thích, nhưng chúng ta vẫn mê hoặc điên đảo, coi việc đúng là sai, coi việc sai là đúng. Phật dạy chúng ta gieo nhân nào thì gặt quả đó. Chúng ta muốn đời sống được an vui, được liạ khổ, được hạnh phúc thì chúng ta phải gieo nhân hạnh phúc, sống bao dung, tha thứ với mọi người. Không thể gieo nhân hạt tiêu mà muốn nhận quả cà phê. Chúng ta sống với tâm lượng nhỏ hẹp, tâm không hề biết bao dung tha thứ thì *“tự tác, tự thọ”*, tự mình làm, tự mình nhận.

Hòa Thượng nói: *“Phật Bồ Tát chỉ có thể điểm hóa giúp cho chúng ta mà thôi! Ngài đến chỉ điểm cho chúng ta, nếu chúng ta tiếp nhận, chúng ta tỉnh ngộ thì từ trong tâm chúng ta có sự thay đổi. Nhà Phật gọi là ba lần chuyển đổi. Chuyển đổi thứ nhất là chuyển ác thành thiện, chuyển đổi thứ hai là chuyển mê thành ngộ, chuyển đổi thứ ba là chuyển phàm thành Thánh”*.

Chúng ta đã nghe Hòa Thượng nói rất nhiều lần trong những loạt chuyên đề này. Chúng ta quan sát lại xem trong ba lần chuyển đổi này chúng ta chuyển đổi được lần nào rồi? Ngay việc *“chuyển ác thành thiện”* chúng ta vẫn chưa làm được hơn phân nửa, chưa làm được đến mức khá tốt.

Giáo huấn của Phật rất khoa học, rất rõ ràng thực tế. Chúng ta phải tự nỗ lực chứ không thể ngồi đó mà van xin. Có người làm tượng Phật bằng gỗ trầm hương, bằng gỗ quý để nịnh Phật, xin Phật sẽ ban phước lành cho họ. Nếu bạn tạo ra hàng triệu tượng Phật như vậy mà bạn không y giáo phụng hành, vẫn làm những việc sai quấy, vẫn không từ nơi tâm mà *“chuyển ác thành thiện”* thì đáng khổ đau như thế nào vẫn phải khổ đau như thế đó, đáng phiền não như thế nào vẫn phải phiền não như thế đó. Lúc đó họ sẽ than trách: *“Tôi làm quá nhiều tượng Phật bằng gỗ quý vậy mà Phật không “nể tình” một chút nào.*

Hàng ngày chúng ta làm rất nhiều việc Phật sự nhưng không thấy Phật giúp chúng ta. Chúng ta cho rằng mình đang làm việc tốt, cho rằng mình đang làm Phật sự nhưng chúng ta không thấy rõ rằng tất cả việc làm của chúng ta đều vì *“tự tư tự lợi”*, đều vì *“danh vọng lợi dưỡng”* mà làm. Chúng ta xuất phát từ *“tự tư tự lợi”*, *“danh vọng lợi dưỡng”* mà làm, vậy mà chúng ta dám to gan cho rằng đó là Phật sự. Chúng ta không nhận ra lỗi lầm từ nơi chính mình. Chúng ta đã làm sai rồi còn trách Phật, vậy thì đã sai còn thêm

sai, tội chồng thêm tội. Chúng ta không vào địa ngục thì ai vào? Chúng ta không khổ đau thì ai khổ đau? Đúng như câu: **“Như thị nhân, như thị quả”**, nhân như thế nào thì quả như thế đó. Chúng ta phải nhớ rõ **“tự tác, tự thọ”**, tự mình làm thì tự mình phải nhận lấy.

Có người nói với tôi: **“Bây giờ con của con không thể dạy được nữa thì con phải làm thế nào?”**. Họ thấy sai rồi mà vẫn tiếp tục dung dưỡng để cho nó sai, không cương quyết lập lại trật tự, vậy thì cuối cùng vẫn là **“tự tác tự thọ”**, tự làm tự chịu. Chúng ta đã thấy sai rồi thì phải triệt để thay đổi, cho dù khó đến mấy cũng phải thay đổi. Khó khăn đương nhiên là có, khó gấp mười lần người khác nhưng dù khó đến mấy chúng ta vẫn phải làm.

Hòa Thượng nói: **“Phải chuyển đổi từ ở nơi tâm, chuyển đổi một cách triệt để”**. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình đã chuyển đổi rồi nhưng không thấy hoàn cảnh thay đổi. Thật ra chúng ta chưa thật sự thay đổi. Nếu chúng ta thật sự có sự chuyển đổi từ nơi tâm thì tất cả hoàn cảnh xung quanh đều sẽ có sự chuyển đổi.

Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Bạn đi coi bói mà Thầy bói nói đúng hết, về nhà bạn còn khen: “Trời ơi! Sao Thầy bói nói đúng 100%”. Đáng lẽ ra về nhà bạn phải khóc một trận, vì đâu bứt tóc vì đáng lẽ tu hành phải chuyển được vận mạng. Vậy là bạn không có tu hành gì cả!”**. Chúng ta nghe câu này cảm thấy như bị tạt một gáo nước lạnh. Ngay đến chuyển tâm của mình, chuyển vận mạng của mình mà chúng ta không chuyển được thì làm sao có thể **“chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành Thánh”**?

Hòa Thượng nói: **“Khi bạn chuyển từ nơi tâm thì hành vi liền sẽ có sự chuyển đổi. Vậy thì tai nạn ở bên ngoài, những chướng ngại, khó khăn dần dần sẽ giảm ít đi. Chúng ta phải chuyển từ ở nơi nhân chứ không phải là chuyển từ nơi quả”**. **“Nhân”** chính là tâm của chúng ta. Tâm làm chủ, tâm tạo tác tất cả. Chúng ta chuyển đổi từ **“nhân”** chính là chuyển đổi từ tâm.

Hòa Thượng nói: **“Phương pháp đối trị của khoa học ngày nay là từ ở nơi quả, vậy thì rất khó”**. Họ thấy thiên tai bão lũ, gặp những chuyện bất thường thì ở nơi nào xảy ra thiên tai, họ tìm cách đối trị ở nơi đó. Họ không hề biết rằng những bất thường của thiên nhiên, bất thường của ngoại cảnh đều từ ở nơi nội tâm của chính mình mà tạ thành.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp dạy chúng ta phải chuyển từ ở nơi nhân. Việc này có đạo lý vì ở trên nhân mà chuyển thì ở trên quả tự nhiên liền sẽ thay đổi”**. Chúng ta làm vườn thì sẽ hiểu. Một hạt giống xấu thì khi được gieo trồng thì sẽ phát triển thành cây rất yếu ớt, rất dễ bị sâu bệnh. Nếu chúng ta gieo trồng hạt giống tốt thì nó phát triển rất mạnh, cây sức đề kháng sâu rày rất mạnh.

Hòa Thượng nói: **“Chuyển ác thành thiện cũng mới chỉ là trị ngọn, chưa phải là trị gốc. Chuyển mê thành ngộ mới là trị gốc”**. Khi mới đọc đoạn này, tôi cũng cảm thấy mơ hồ, tôi tư duy một lúc thì mới ngộ ra. Vì chúng ta mê nên chúng ta mới tạo tác ác nghiệp, làm những việc sai quấy. Chúng ta cứ cho rằng cách thấy, cách làm của mình là đúng cho nên chúng ta túng tình, làm theo ý mình, không cần nghe ai. Đó

chính là mê. Chúng ta đã làm sai, người khác nhắc nhưng chúng ta vẫn làm. Đó chính là mê. Trị gốc phải là “*chuyển mê thành ngộ*”, chúng ta phải nhận thức một cách rõ ràng thì mới không tạo tác những điều sai lầm nữa.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta “chuyển mê thành ngộ” chính là trị gốc. Khi đã giác ngộ đến một trình độ tương đối rồi thì tự nhiên chúng ta sẽ “chuyển phàm thành Thánh”. Cho nên giáo học của nhà Phật chỉ có một tông chỉ duy nhất là giúp tất cả chúng sanh “phá mê khai ngộ”. “Chuyển ác thành thiện” chỉ là phụ chứ không phải là chính*”. Người ta chưa “*chuyển ác thành thiện*” thì chúng ta nhắc nhở họ đừng làm ác nữa. Tông chỉ duy nhất của nhà Phật là “*chuyển mê thành ngộ*”, vì chỉ có “*phá mê khai ngộ*” thì họ mới nhận ra được.

Hòa Thượng nói: “*Dạy cho người sơ học, mục tiêu chân thật chính là chuyển mê thành ngộ. Nhà Phật thường nói: “Phá mê khai ngộ, lia khổ được vui”. Lia khổ được vui là quả báo, nhưng khổ từ đâu ra vậy? Khổ từ mê hoặc điên đảo mà ra cho nên phải phá mê khai ngộ. Vì chúng ta mê hoặc điên đảo cho nên không nhận ra được chân tướng của vũ trụ nhân sanh, không hiểu rõ được mối quan hệ mật thiết giữa ta và với tất cả chúng sanh trong tận hư không pháp giới. Chúng ta không biết được mối quan hệ mật thiết giữa chúng ta với người nên chúng ta tùy theo tập khí xấu ác, tùy thuận theo tham sân si mạn của chính mình mà tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Chúng ta đã tạo ra vô biên tội nghiệp mà chính mình không biết, cứ tự cho rằng những điều chính mình làm ra đều là chính xác. Vậy thì còn cách gì để cứu chữa không!*”.

Chúng ta mê hoặc điên đảo, làm ra rất nhiều việc sai quấy cho nên chúng ta mới khổ. Chúng ta đã tạo ra vô biên tội nghiệp mà chính mình không hề hay biết, lại còn cho rằng chính mình đúng. Người xưa đã dạy: “*Ta không có trí tuệ của Thánh Hiền, ta không có trí tuệ của Phật Bồ Tát vậy thì ta phải mượn nhờ trí tuệ của Thánh Hiền, mượn nhờ trí tuệ của Phật Bồ Tát*”. Thánh Hiền dạy chúng ta “*tư vô tà*”. Vậy thì tư tưởng chúng ta đừng tà vạy! Chúng ta làm bất cứ việc gì nếu trong tư tưởng không có tà vạy thì chúng ta mới làm. Thánh Hiền dạy chúng ta “*vi đạo tác thiện*”. Thánh Hiền dạy chúng ta vì chuẩn mực mà làm việc tốt, vậy thì chúng ta phải xem việc đó có đúng với chuẩn mực Thánh Hiền không, nếu đúng chuẩn mực thì chúng ta mới làm.

Phật dạy chúng ta Thập Thiện: “*Ý thì thì không tham sân si, thân thì không sát đạo dâm, miệng thì không nói dối, không nói lời hung ác, không nói lưỡi đôi chiều và không nói lời thêu dệt*”. Chúng ta phải y theo lời giáo huấn của Phật mà làm. Chúng ta không có trí tuệ, toàn làm sai. Vậy thì chúng ta phải y theo trí tuệ của Phật Bồ Tát mà làm. Các Ngài dạy như thế nào thì chúng ta làm y như vậy, không thêm không bớt. Đó chính là “*y giáo phụng hành*”. Nói đơn giản hơn, đó chính là “*nghe lời và thật làm*”. Nếu chúng ta thêm bớt một chữ thì không là phải nghe lời mà là nghe theo tập khí của chính mình.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!